

LÁ THƯ MỤC VỤ

Ngày 30 tháng 4 năm 1975 tôi đang ở nhà với mẹ tôi và các em vì chúng viện giải tán từ tháng 3 khi tình hình chiến sự đang khốc liệt. Các tỉnh miền Trung lần lượt thất thủ, rồi tới Ban Mê Thuột, và gọng kìm của lính Cộng Sản đang xiết chặt chốt cuối cùng là Long Khánh, nên tôi không thể bỏ nhà ở Cái Sắn để lên Sài Gòn được. Thế rồi mọi căng thẳng như trái bóng xì hơi sau lệnh đầu hàng của TT Dương Văn Minh. Lúc đó cả xứ trông thật thảm thương vì bao nhiêu nhân dân tự vệ có súng mà để cho một ông lái heo ra lệnh mang

súng ra trình diện ở trường học để ông ta tịch thu mà ai cũng răm rắp làm theo chẳng dám hó hé gì.

Hôm sau tôi ra ngoài phố chợ nằm trên đường quốc lộ để xem mặt mũi Việt Cộng như thế nào thì mới biết Việt Cộng là các ông chủ tiệm tạp hóa tên Mười Ôm, chủ tiệm bán thuốc tây tên Hùng, ông thợ hớt tóc ở trong nhà lồng chợ.... tất cả đều là những người vẫn sinh hoạt buôn bán thường xuyên trước đây, nhưng bây giờ họ lại trở thành những người có công với cách mạng. Ông chủ tiệm tạp hóa đã làm kinh tài cho cách mạng, ông chủ tiệm thuốc tây đã cung cấp thuốc cho du kích trong bụng, còn ông thợ hớt tóc khi hành nghề đã thu lượm tin tức từ khách tới hớt tóc để cung cấp tin tình báo cho phe Cộng. Giống như trong kinh “Thế gian bỗng tự dung ra khác”, cuộc đời mọi người trong Miền Nam lúc đó cũng bỗng dung ra khác. Những người ngày xưa hét ra lửa thì bây giờ phải trốn chui trốn nhủi, còn những người nằm vùng trước đây luôn nơm nớp sợ bị lộ, bị bắt, thì mặt mũi hơn hờ mừng ‘cách mạng thành công’.

Địa phận ‘gốc’ Long Xuyên của tôi có hai linh mục chính xứ có lính bảo vệ. Một linh mục ở vùng thuộc tỉnh Kiên Giang, linh mục kia ở vùng thuộc tỉnh An Giang. Sau 30/4/1975 cuộc đời của hai vị linh mục này cũng khác nhau tuy đều cùng có lính dưới quyền trước kia. Vị linh mục thuộc tỉnh Kiên Giang thì ngay sau ngày 30/4 đã chạy lên Long Xuyên lánh nạn trong Đại Chung Viện, nhưng công an Cộng Sản đã lên tới Long Xuyên bắt ngay trong đại chung viện và giải lên giam tại khám Chí Hoà. Hai năm sau ngài được thả về giáo xứ, nhưng chỉ khoảng hai tháng sau thì ngài qua đời. Còn vị linh mục thuộc tỉnh An Giang thì không chạy đi đâu cả, nhưng không bị Chính quyền mới làm khó dễ. Lý do là trước đây có một thanh niên ở trong vòng đai giáo xứ của ngài, tuy anh không phải người Công Giáo, bị bắt, và vì không biết anh ta là du kích Cộng Sản chỉ biết anh ta là dân quê hiền lành chất phác, nên ngài đã xin an ninh tha cho anh vì anh ta có mẹ già cần người chăm sóc. Ngài đã làm việc ấy chỉ vì bản tính thương người của mình thôi, nhưng sau 30/4/75 chính người mà ngài đã cứu trước đây khỏi cảnh tù tội, đã giúp ngài được bình yên làm cha xứ cho đến khi qua đời vì tuổi già, mà không bị tù tội hay bị làm khó dễ bởi chính quyền mới.

Bài Tin Mừng của Chúa Nhật cuối cùng của Phụng Vụ năm A tuần này, nói đến ngày phán xét chung. Nhưng Đáng ngượng trên ngài để phán xét được trình bày thật hiền lành vì Ngài đến phán xét muôn dân “*Như người mục tử tách chiên ra khỏi dê. Chiên thì Người cho đứng bên phải, còn dê ở bên trái.*” (Mt 25:31-32) Và việc thưởng phạt cũng dựa trên tiêu chuẩn khác với tiêu chuẩn bình thường. Tiêu chuẩn đó là có LÀM hay KHÔNG LÀM cho ‘một trong các anh em bé mọn nhất’ của Ngài, vì những gì người ta đã làm hay không làm cho những người cần giúp đỡ tức là đã làm hay không làm cho chính Ngài. (Mt 25:40,45)

Vị linh mục chính xứ được trả ơn vì ‘có công với cách mạng’ nhờ cứu một người CS nằm vùng dù ngài không hề biết anh ta là ‘dân cách mạng nằm vùng’. Khi xin tha cho anh ta, vị linh mục ấy chắc không biết anh ta là Việt Cộng chứ nếu biết chắc vị ấy đã chẳng bao giờ dám cứu anh ta. Nhưng hành động thương người đó của vị linh mục đã được trả công xứng đáng sau 30/4 bằng một cuộc đời yên ổn để làm mục vụ cho đến khi bình an trở về với Chúa. Vị linh mục ấy chắc rất ngạc nhiên vì đã được “cách mạng ghi công”, cũng giống như những người bên phải, trong bài Tin Mừng tuần này, khi được gọi đến lãnh phần thưởng liền thưa với Chúa “*Có bao giờ chúng con thấy Chúa đòi mà cho ăn, khát mà cho uống...đâu?*”. Chúa trả lời: “*Những gì các người làm cho một trong các anh em bé mọn nhất của Ta đây là làm cho chính Ta*”. Và với những người bên trái cũng ngạc nhiên biện hộ có thấy Chúa đâu mà giúp thì Chúa trả lời: “*Những gì các người đã không làm cho một trong các anh em bé mọn nhất của Ta đây là các người đã không làm cho chính Ta*”. Tại sao lại như vậy?

Kinh nghiệm sống của chúng ta sẽ giúp chúng ta hiểu được chuyện thưởng phạt khó hiểu của Thiên Chúa trong Ngày Phán Xét Chung. Nếu chúng ta mong muốn làm cho cha mẹ của một em nhỏ nào đó vui và biết ơn từ trong đáy lòng họ thì không việc nào bằng việc chúng ta giúp đỡ cho đứa bé ấy. Cũng vậy Thiên Chúa là một Người Cha rất nhân hậu, luôn thương yêu tất cả mọi con cái mà Ngài đã dựng nên là đại gia đình nhân loại. Do đó, điều làm cho Ngài hài lòng nhất, đụng chạm tới trái tim của Ngài sâu xa nhất, là việc giúp đỡ con cái của Ngài, tức là giúp đỡ các anh chị em của chúng ta, nhất là những người tàn tật, yếu đuối, nghèo khổ, kém may mắn đang sống chung quanh chúng ta.